(Vervolg van pag. 6).

appels, die in een hoek van den zolder stonden, een heelen voorraad mee, dien hij, weer in bed liggend, oppeuzelde. Den volgenden morgen kon hij niet naar school, omdat hij buikpijn had.

Na zijn schooljaren begon hij dadelijk met werken en werd onder de leiding van zijn vader, die zijn rijkdom niet beschouwde als een vrijbrief om een lui leventje te leiden, tot een flink, arbeidzaam, doortastend man ; geen uur van opstaan was hem te vroeg. als het werk het eischte, geen weg te lang, geen arbeid te zwaar. Hij genoot ook veel vrijheid, kreeg ruim zakgeld en kende evenmin zorg als in zijn kinderjaren ; zijn leven lag zoo eenvoudig duidelijk voor hem uitgebreid, alsof het geen kronkelwegjes voor hem had.

Totdat hij op een dansavond in het dorp een meisje ontmoette, een stevige, frissche, blonde deern met zachte, blauwe oogen ; zijn vader had hem al wel eens over trouwen gesproken, maar hij had dat denkbeeld vèr weggeworpen ; toen op eenmaal wist hij, dat hij met háár zou trouwen en met niemand anders.

Zij was arm, zij werkte op een hoeve in de buurt ; hij dacht daaraan niet, hij zag alleen het warm-tintelende leven in haar, het heldere blauw van haar oogen, haar veerkrachtig bewegen. Beschaamd in den aanvang, durfde hij zijn gevoelens niet uiten, maar hij zocht haar op, praatte met haar, vroeg haar, om met hem naar de kermis te gaan, week niet van haar zijde, als zij in elkaars gezelschap waren, en spoedig wisten zij beiden zeker, heel zeker, dat hun levens niet meer te scheiden waren.

Hij sprak met zijn vader over zijn trouwplannen en stuitte op een geheel onverwachten tegenstand.

„Trouwen met een meisje, dat niets bezit dan de kleeren, die zij aan haar lijf heeft?" had zijn vader gevraagd op een geheel anderen toon, dan hij nog ooit uit diens mond gehoord had.

„Wij houden van elkaar, vader!"

„Onzin, daarvan kun je niet eten! Zet het maar gerust uit je hoofd, daar komt niets van! Ik weiger mijn toestemming, éèns en voor altijd, versta je?"

Hij had gezwegen, geheel verbluft ; zijn vader, dat zwijgen voor onderwerping houdend, was op gemoedelijker toon voortgegaan :

„Je begrijpt toch wel, dat een zoon van mij maar te kiezen heeft onder de dochters van al de rijke boeren in den omtrek. Waarom zou je nu een meisje nemen, dat je niets meebrengt? Ik had je voor wijzer aangezien! Die verliefdheid zal wel afzakken. Ik heb er niets tegen, dat je trouwt, maar kijk wat beter uit je oogen!"

Later, pas veel later had de jonge man begrepen, dat zijn vader, eerzuchtig, voor hem al een meisje op het oog had, dat een groote, schoone hoeve als bruidsschat meebracht en, vertrouwend op de gehoorzaamheid, van jongsaf zijn kinderen ingeprent, reeds met den vader van het meisje alles overlegd en beklonken had.

Op het oogenblik, waarop hij verbluft tegenover zijn vader stond, luisterend naar diens overtuigende stem, had hij daarvan niets geweten ; het zou ook geen verandering in hem gegeven hebben.

Plotseling had hij het uitgesproken :

„Als u uw toestemming niet geven wilt, trouwen wij tòch! Ik kan.... ik wil...."

AAN DE NAGEDACHTENIS VAN KAPITEIN CHAS FRYATT.

De afdeeling Nederland van den Bond van Neutrale landen heeft een gedenksteen doen ontwerpen en vervaardigen voor kapitein Fryatt. die, zooals men zich zal herinneren, op 27 Juli 1916 door de Duitschers werd doodgeschoten, beschuldigd van franctireurspractijken. Deze steen zal in Nederland op verschillende plaatsen worden tentoongesteld en daarna een blijvende plaats krijgen in het gebouw der Great Eastern Railway Cie te Harwich.

Nog sidderde de jonge man bij het terugdenken aan de uitbarsting van woede, op zijn oproerige woorden gevolgd ; van toen af aan was het hard tegen hard gegaan ; hij begreep zelf niet, hoe dat alles zoo had kunnen gebeuren ; hij woonde sinds een jaar nu in het kleine huis, waartoe een klapbrugje toegang verleende; daar was zijn vrouw nu bezig hun klein, spartelend zoontje voor den nacht te bezorgen. — Hij was gelukkig, op zijn werken scheen zegen te rusten, zijn vrouw stond hem in alles trouw terzijde en toch.... en toch....

Nimmer had het leed in hem om de breuk met zijn vader opgehouden te knagen ; zoo hoog, zoo heel hoog had hij tegen hem opgezien, zoo gewillig zich steeds gebogen voor zijn beslissing, nooit twijfelend aan de rechtvaardigheid daarvan, zoo als vanzelfsprekend zich geschikt naar zijn wil en wensch, dat zijn eigen daad hem soms voorkwam als een misdaad. En toch had hij niet anders gekend en toch had hij geen berouw, alleen maar een smartelijk verlangen, vaders genegenheid terug te winnen, weer als vroeger met hem in goede verstandhouding te leven.

Hij wist, dat moeder voor hem had gepleit, maar tevergeefs ; hij wist ook, dat allen op de hoeve het wèl maakten, maar wat hij niet wist, was, dat hij niet de eenige was, die leed onder de scheuring, dat ook zijn vader verlangde naar den zoon, dien hij ondanks alles liefhad, meer dan hij mogelijk zelf had vermoed, dat hij te strijden had met zijn neiging, om zijn jongen op te zoeken en van vergeven en vergeten te spreken.

De jonge man stond op en klauterde naar den weg.

Een kar, zwaarbeladen, knarste aan ; het „goedenavond" van den voerman smolt samen met zijn eigen groet ; nog lang klonk het knarsen en piepen hem in de ooren. — Nog een oogenblik aarzelens.... dan keerde de jonge boer op zijn schreden terug, zich afwendend van de plek, waar 't gouden licht verdwenen was en van 't huisje, dat vager nu, in de verte lokte.

Een onbedwingbaar verlangen, om weer te zien de plaats, waar hij als kind speelde en als aankomende jongen werken leerde, het huis, van waaruit zijn vader met vaste hand het omvangrijke bedrijf bestuurde, had hem aangegrepen ; hij liep vlugger voort.

Daar zag hij reeds op een afstand het dak opsteken tusschen de omringende boomen... — Langs de stallen liep hij het achtererf op ; het was er rustig ; na afloop van het dagwerk hadden de meiden en de knechts zich naar Zaterdagavond-gewoonte netjes gemaakt en waren het dorp ingedrenteld, de meiden, glimmend van zeep met krakend schoone schorten voor met vierhoekjes van vouwen erin, de jongens in dichtgeknoopte buizen, met donkerkleurige sigaren in den mond.

Daar opzij was het kleine lapje grond, dat vader hem als tuintje gegeven had, om zelf te beplanten en te bewerken ; in den hoek stond het spichtige appelboompje, dat hij met teedere zorg had opgekweekt. Of er ooit appels aan zouden groeien? Hoeveel jaren had hij daar al tevergeefs naar verlangd, zich bij elke teleurstelling weer troostend met de hoop op het volgende jaar! Later had hij aan het boompje waaromheen zooveel van zijn kinderfantasieën zich gespannen hadden, ternauwernood meer gedacht. Zou het.....

Met een schok bleef hij plotseling staan ; het was hem, alsof zijn hart ophield met kloppen: uit de achterdeur kwam zijn vader naar buiten ; onbeweeglijk tuurde hij een oogenblik naar de krachtige gestalte die zich in de richting van de schuur voortbewoog, dan glipte hij, zonder nauwkeurig te weten, wat hem ertoe dreef, den stal in en gluurde, zelf verborgen nu, door een klein ruitje in de deur naar buiten.

Hij vond iets vreemds in zijn vader, dat hij vroeger niet in hem kende; was het iets vermoeids of gedrukts, of speelde zijn verbeelding hem parten en was vader dezelfde gebleven, sinds zij met harde woorden van elkaar waren gegaan?

Wat deed vader nu? Ging hij...?

De oude man was naar het verwaarloosde tuintje geloopen, waar het onkruid welig opschoot en de afgebakende paadjes en perkjes tot een onontwarbare massa maakte ; hij stond ernaar te kijken, dan ging hij naar het appelboompje in den hoek en strekte er de hand naar uit, als wilde hij het liefkoozend beroeren. — De jonge man hield het niet langer uit, hij stootte de deur open en liep naar zijn vader toe, die zich omgewend had bij het geraas, dat de openzwaaiende deur maakte. — „Vader, vader!" —Méér sprak hij niet en ook de oude man vond geen woorden ; zwijgend blikten zij in elk[illegible] oogen ; toen stak de vader zijn groote, bruine werk[illegible] uit en de zoon klampte de zijne er in, stotterend eindelijk :

„Daar ben ik weer, vader! Vergeef mij!"

„Ga gauw naar binnen, jong!" luidde het antwoord. „Je moeder verlangt naar je!"

En beiden vochten hun ontroering weg.

LUIT.-KOL. J. C. LAGERWERFF. †

LUIT.-KOL. C. CHIVAT. †

PROF. DR. J. WOLTJER †

Te 's-Gravenhage is op 73-jarigen leeftijd overleden de oud-luit.-kolonel der cavalerie J. C. LAGERWERFF, officier in de Orde van Oranje-Nassau. — In den ouderdom van 64 jaar is te Breda overleden de gepensionneerde luit.-kolonel C. CHIVAT. — Prof. Dr. J. WOLTJER, hoogleeraar aan de Vrije Universiteit en rector van het Gereformeerd Gymnasium te Amsterdam, is aldaar in den ouderdom van 68 jaar overleden. De overledene was lid van de orde van den Nederlandschen Leeuw en Commandeur in de Oranje-Nassau-Orde.

MR. S. J. BLAUWPOTTEN CATE. †

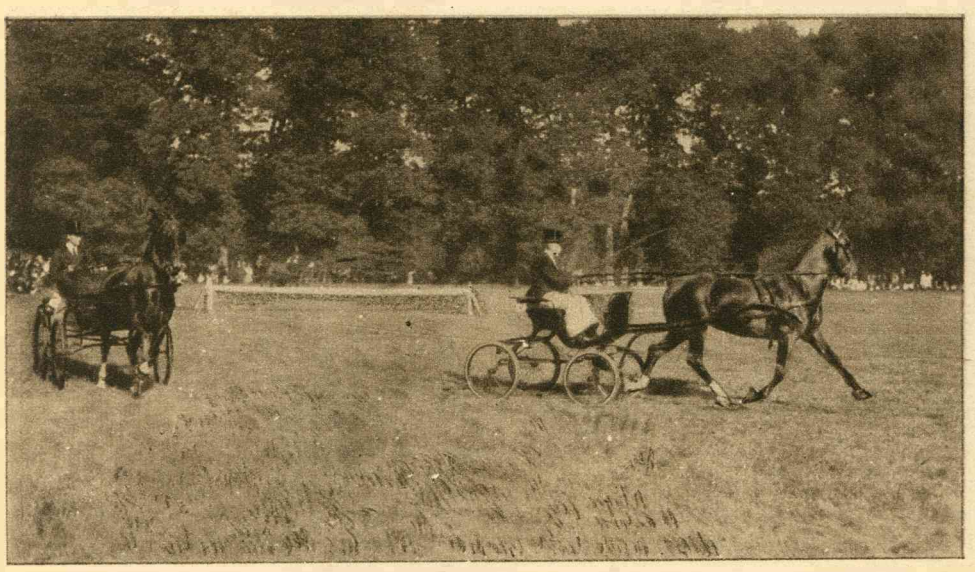

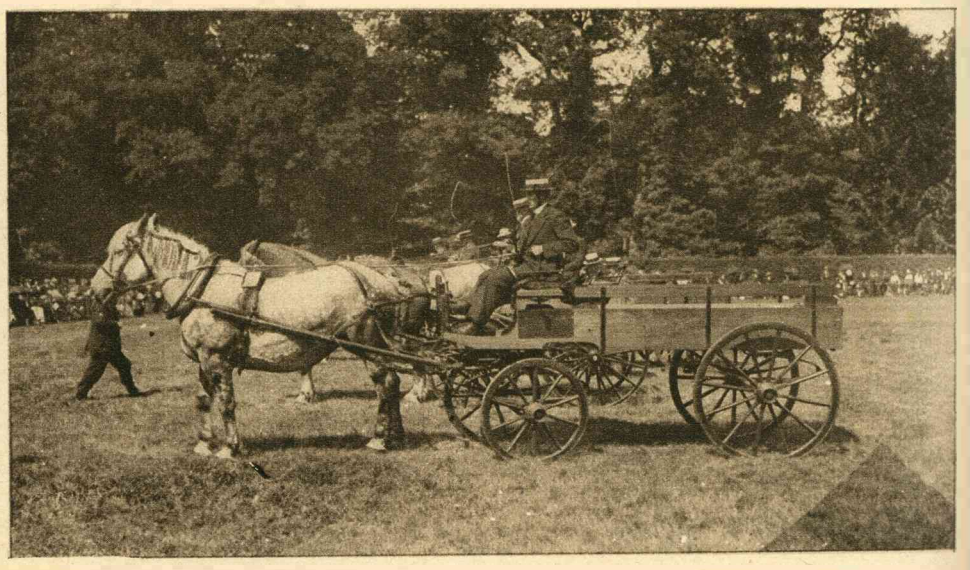
J. K. BUDDE.

D. M. J. LASONDER. †

Te 's-Gravenhage overleed in den ouderdom van 50 jaar de heer Mr. S. J. BLAUWPOT TEN CATE, oud-referendaris van het departement van Binnenlandsche Zaken, directeur van het Bureau voor Staats- en Administratiefrechterlijke adviezen. — De heer J. K. BUDDE, hortulanus aan de Rijksuniv[illegible] te Utrecht, hoopt 16 Augustus a.s. zijn 25-jarig jubileum als zoodanig te herdenken. [illegible]p 64-jarigen leeftijd overleed te Groenloo de heer D. M. J. LASONDER, oud-insp[illegible]der registratie en domeinen te Utrecht, officier in de orde van Oranje-Nassau.

CONCOURS HIPPIQUE TE APELDOORN.

Te Apeldoorn is in het Koninklijk Park een zeer goed geslaagd Concours hippique gehouden, waarvan wij hierboven een tweetal foto's geven.